

forsørge dette unge Menneske? Det drejer sig om en ung Mand paa 22 Aar. Det bliver Kommunen, der i sidste Instans kommer til at ernære ham. Hans Fader er en fattig Banearbejder, som nu forsørger ham, da han ikke kan bestille noget, men det er en Mand, som er oppe i Aarene, og det vil ikke vare ret længe, før Kommunen maa overtage de Byrder, som Staten efter min Mening burde have overtaget.

Som allerede nævnt kræver mit Parti, at de Personer, som under deres militære Tjeneste mister deres Arbejdsfærlighed, bliver forsørgt paa en saadan Maade, at de kan leve under menneskeværdige Kaar. Nu ved jeg meget vel, at Begrebet menneskeværdige Kaar opfattes paa en noget indsnævret Maade hos mange Mennesker, og at der er mange Mennesker, som mener, at naar det bare ikke kommer til at gaa ud over dem selv, kan visse Personer omtrent leve af Luften. Jeg mener, at vi, der sidder her i Rigsdagen som Repræsentanter for den danske Befolkning, i Grunden burde gaa i os selv og overveje, hvad vi mener vi ved et sparsommeligt Levned selv vilde behøve for at kunne klare os, og det burde anvendes som en Maalestok overfor alle de Nedsættelsesforslag, der har været fremsat i den senere Tid. Det er rigtigt, at man kan sige, at nu er Kronen jo steget lidt, og der er blevet lidt bedre Forhold, men hvem siger, at Invaliderne ikke var for daarligt stillet i Forvejen? Det er netop det, som jeg og mit Parti vil hævde, og man bør være forsigtig med disse Nedsættelsesforslag, da det bliver Kommunen, der i sidste Instans kommer til at undgælde; det er kun at tage af den ene Lomme og lægge over i den anden.

Jeg vil anbefale at stemme imod dette Forslag, saaledes som det foreligger her.

Piper: Ligesom det var ganske naturligt, at man, da Pengenes Værdi faldt, i 1919 gik til en Forhøjelse af Invalidestøttelserne — og det var den Gang en meget betydelig Forhøjelse —, lige saa selvfølgelig maa det være, at man nu som Følge af Kronens forandrede og forbedrede Værdi gaar til en Nedsættelse, en Nedsættelse, som dog slet ikke bringer Understøttelserne ned i Forhold til, hvad de var før 1919. Den Besparelse, der indvindes ved dette Lovforslag, er i Samklang med de Bestræbelser, der er udfoldet paa alle de andre Omraader, som kommer ind under Statens Virksomhed, og den vil beløbe sig til 375 000 Kr. Nedsættelsen rammer ikke dem, der har vedvarende Understøttelse, den rammer heller ikke Krigsinvaliderne, men den rammer dem,

der har faaet tilkendt en foreløbig aarlig Understøttelse. Jeg ser ikke, at man kunde have undladt ogsaa at indføre Besparelse paa dette Omraade, og jeg kan derfor paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til Fremme.

Veistrup: Det Lovforslag, som vi her beskæftiger os med, drejer sig om en Ændring i den militære Invalidelov. Loven af 1919 er jo ikke en Lov om almindelig Invalidrente eller Invalidestøttelse, men derimod om Invalidforsørgelse. Det gør en stor Forskel, og det giver sig ogsaa Udtryk i de Satser, som er fastsat i denne Lov i Modsætning til Invalidrentelovens. Man er her gaaet til den Graduering, som man ogsaa har talt om med Hensyn til Invalidrenten, men som man er vejet tilbage for der, og ingen kan være i Tvivl om, at Gradueringen langt lettere praktiseres her, end hvor der er Tale om Invalidrente; det medfører ingenlunde de Konsekvenser, som Tilfældet vilde have været, dersom man gik til en Graduering af den nuværende Invalidrentelovs Satser. Her er altsaa Tale om en fuldstændig Forsørgelse, for saa vidt Invaliditeten er absolut; man ser bort baade fra Tjenestegrad og Tjenestetid og har kun Opmærksomheden fæstet paa Invaliditetsgraden.

Der er, synes det mig, i det Forslag, som her foreligger, lagt et noget andet Princip til Grund end i Invalidrenteforslaget. Jeg maa sige, at jeg har lidt svært ved at faa Øje paa det logiske i dette. Man siger, at naar Folk en Gang har faaet tildelt Invalidforsørgelse, kan man ikke røre ved det. Jeg forstaar ikke Begrundelsen herfor, naar man efter den Invalidrentelov, som ligger i Folketinget, kan røre ved de Satser, som en Gang er fastsat. Jeg skal ikke indvende noget imod det Princip, her er lagt til Grund, og jeg er selvfølgelig klar over, at der her er Tale om en Tildeling i Kraft af den Invaliditet, som man er blevet udsat for under sin militære Tjeneste. Militærtjenesten er ikke forbundet med Forsikring. Men det forekommer mig ikke, at den anvendte Metode er mere logisk, hvor der er Tale om en Forsørgelse, end hvor der er Tale om Forsikring, det forekommer mig tværtimod, at det modsatte maatte være Tilfældet. Jeg er naturligvis klar over, at Staten har en særlig Forpligtelse overfor disse Mennesker — det kom ogsaa stærkt til Udtryk hos det ærede Medlem, som talte som Ordfører for Venstre (Stegger Nielsen). Det er en selvsagt Ting, at naar man har almindelig Værnepligt, maa man tage Konsekvenserne deraf, og